

TỊNH NGHIỆP TAM PHƯỚC -
HIẾU DƯỠNG CHA MẸ LÀ NGUỒN CỘI CỦA PHƯỚC BÁO
(Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa)

TẬP 4

Chủ giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Thời gian: 29/05/2011

Địa điểm: Hiệp Hội Giáo Dục Phật-đà Hồng Kông

Chư vị pháp sư, chư vị đồng học, xin mời ngồi. Mời xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang 540, bắt đầu xem từ hàng thứ 5 từ dưới lên.

Thứ ba là không dâm dật, không tà dâm. “Ngừng dứt làm việc ác, như dâm dục với người không phải thê thiếp, nên làm việc thiện cung kính”. Tiếp theo Niệm Lão giải thích cho chúng ta. Câu thứ nhất ở trong loại chánh nhân thứ hai là tu hành thập thiện. Điều thứ nhất trong thập thiện là không sát sanh, thứ hai là không trộm cắp, thứ ba là không dâm dục, đây là ba điều thiện của thân. Thập thiện nghiệp, thông thường người học Phật đều xem nhẹ nó. Cho rằng đây là giới nhỏ, lỗi lầm không quá lớn, cho nên lơ là. Không biết rằng thập thiện là căn bản của giới luật. Thập thiện mà làm không được thì làm sao có thể trì giới? Ngày nay Phật pháp đã suy yếu, suy đến cực điểm. Thông thường người trong xã hội thấy Phật giáo đều cho rằng Phật giáo là tôn giáo. Ngụ ý tôn giáo chính là mê tín. Chúng ta xem thử đệ tử Phật, bất luận là tại gia hay xuất gia, đối với xã hội, đối với chúng sanh chúng ta có những cống hiến gì? Trên thực tế, Phật giáo và các tôn giáo thông thường khác không khác nhau nhiều lắm. Thông thường các đoàn thể tôn giáo đang cùng nhau cầu nguyện, hi vọng có thể hóa giải thiên tai nhân họa. Nhà Phật cũng có rất nhiều pháp hội, mục đích cũng không ngoại lệ, nhưng người thế gian họ nhìn như thế nào? Cho rằng bạn là mê tín, không thừa nhận hiệu quả những cầu nguyện này của bạn. Cách nhìn này tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không phải không có đạo lý, vì sao vậy? Vì chúng ta không làm ra tấm gương tốt cho xã hội đại chúng xem. Nếu thập thiện nghiệp làm được, đều có thể thực tiễn, tôi tin rằng xã hội đại chúng đối với đệ tử nhà

Phật sẽ có cái nhìn khác. Họ khâm phục bạn, họ tôn trọng bạn, vì sao vậy? Vì họ không làm được, bạn đã làm được. Sát sanh là tiêu cực, phóng sanh là tích cực. Không trộm cắp, nhất định không có ý niệm chiếm đoạt tiện nghi của người khác, đây là thuộc về trộm cắp. Tích cực là tận tâm tận lực giúp đỡ xã hội, điều này ở trên đã nói, nên làm việc thiện bố thí. Không dâm dục, trong thập thiện đối với tại gia nói rất nhiều. Nó không phải nói với người xuất gia, người xuất gia có giới luật của người xuất gia. Cho nên, thập thiện nghiệp đạo là giáo dục của thế gian, trong nhà Phật cho rằng xã hội đại chúng, mỗi người đều cần phải học tập. Đây là khuôn phép đạo đức căn bản để làm người. Không phải thế thiếp của mình thì không nên có hành vi tà hạnh, nhất định phải tuân thủ. Tích cực là nên làm việc thiện cung kính, giữa người với người cần có lễ tiết.

Ngày nay các đồng tu học Phật, tại gia “Thập Thiện Nghiệp” không làm được, xuất gia “Sa-di Luật Nghi” không làm được, đây là nhân duyên chính làm cho Phật pháp suy vong, là nhân tố đứng đầu. Chúng ta thật sự học Phật, đối với giới luật không thể không xem trọng. Bắt đầu làm từ đâu? Vẫn là bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy. Phía trước chúng ta học qua tịnh nghiệp tam phước. Điều thứ nhất của tịnh nghiệp tam phước: “Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”. Đây là điều thứ nhất. Đức Thế Tôn dạy chúng ta tịnh nghiệp tam phước. “Phước” là phước báo, mỗi người đều mong cầu. Điều thứ nhất này là phước báo trời người, cần hay không? Mỗi người đều mong cầu. Phước báo là quả, có quả ắt có nhân. Tổ sư đại đức thường bảo với chúng ta, “*trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng*”. Tôi lúc mới học Phật không có mong cầu gì, nhưng đại sư Chương Gia nói cho tôi biết câu này tôi mới hiểu được “trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”. Cầu thành Phật, cầu thành Bồ-tát đều có thể làm được. Cầu phước báu trời người đây là việc nhỏ, sao có đạo lý cầu không được! Trong kinh giáo vì sao có cách nói như vậy, có cầu ắt ứng, cách nói này có phải khuếch trương hay không? Trong thập thiện, ngũ giới đều có không nói dối. Vậy lời của đức Phật không phải là giả, khẳng định là có thể cầu được. Đức Phật dạy chúng ta tu nhân thì đạt được quả báo, cảm được quả báo. Cầu giàu có được giàu có, cầu trí tuệ được thông minh trí tuệ, cầu sống lâu được

khỏe mạnh sống lâu, không có gì là không được. Thầy nói với tôi: “Ông nên cầu như lý như pháp thì sẽ đạt được”. Như lý như pháp ở trong kinh giáo, bạn phải đọc kinh, hiểu rõ kinh giáo, y giáo phụng hành thì nguyện vọng của bạn sẽ đạt được, một chút cũng không giả. Giàu có từ đâu mà có? Từ bố thí mà có. Dùng tài vật bố thí, giúp đỡ người khác, cứu tế người khác. Đây là nhân, bạn được giàu có là quả báo. Cho dù bạn kinh doanh bất kì ngành nghề nào đều kiếm được tiền, tiền tài ùn ùn kéo đến. Đó là gì? Đó là quả báo. Sự nghiệp kinh doanh của bạn là duyên, bạn có nhân, thêm duyên thì quả báo hiện tiền. Bố thí pháp thì được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy thì được khỏe mạnh sống lâu. Trong kinh đức Phật thường dạy như vậy.

Chúng ta phải hiểu được ý nghĩa này mà siêng năng tu học, chắc chắn trong đời này bạn có thể trải qua đời sống của chư Phật Bồ-tát. Chư Phật Bồ-tát có đời sống như thế nào? Là đời sống hạnh phúc cứu cánh mỹ mãn, thật sự đạt được. Cho nên, thập thiện nghiệp đạo phải có thể thực tiễn. Trước tiên nhất định phải thực hành Đệ Tử Quy, kế đến thực hành Cảm Ứng Thiên, sau đó thực hành Thập Thiện Nghiệp Đạo thì sẽ không có chút khó khăn gì, bạn thật sự có thể làm được. Đây là ba gốc rễ của Nho Thích Đạo. Điều thứ nhất của tịnh nghiệp tam phước: “Hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, đây là Đệ Tử Quy, “từ tâm không giết” trong Cảm Ứng Thiên, “tu thập thiện nghiệp” đây là kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Ba loại này phân lượng đều rất ít, thông thường mọi người đều lơ là, nó là ba gốc rễ của văn hóa truyền thống Trung Quốc. Ngày xưa, một trăm năm trước, người người đều học, từ nhỏ đã học rồi. Sau khi Mãn Thanh mất nước đến nay là 100 năm, trong một thế kỷ này thật sự đã lơ là. Chẳng những không có người học tập, mà 50 năm gần đây, người giảng cũng rất ít, không có người giảng. Quả báo cũng đã hiện tiền, quả báo gì? Đối với bản thân chúng ta mà nói, phiền não nhiều hơn trước đây, bệnh tật nhiều hơn trước đây. Đây là những báo ứng mà thân tâm hiện nay của chúng ta cảm nhận được. Môi trường sinh sống của chúng ta nhiều thiên tai, đây đều là do tâm bất thiện chiêu cảm nên.

Trong lúc chia sẻ Phật pháp chúng tôi đã nói rất nhiều. Ngay cả nhà khoa học ngày nay cũng khẳng định, cũng thừa nhận, chúng ta khởi tâm động niệm đều có

liên quan đến sơn hà đại địa, cây cối hoa cỏ. Tâm của chúng ta thiện thì không cái gì là không thiện, tâm hành của chúng ta bất thiện thì không có cái gì là thiện. Cho nên ở trong Phật pháp đại thừa nói: khẳng định không có tai họa tự nhiên. Đại tự nhiên là mạnh khỏe, đại tự nhiên là tốt đẹp. Tai họa từ đâu mà có? Là tâm hành bất thiện của chúng ta chiêu cảm ra. Chân thật là tự làm tự chịu. Đức Phật đến thế gian này, đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn. Ngài dùng phương pháp nào để cứu? Giảng kinh dạy học, giúp chúng ta có thể hiểu rõ chân tướng sự thật. Giúp chúng ta thực sự hiểu rõ, toàn vũ trụ và tâm hành của chính chúng ta có sự liên quan mật thiết, nhất định không được qua loa. Hóa giải thiên tai, sửa đổi tâm hành sai lầm của chúng ta, vậy thì thiên tai sẽ được hóa giải. Nhà khoa học cận đại cũng khẳng định cách nói này, cho nên ba loại thân nghiệp: không sát sanh, không trộm cắp, không dâm dục, đây là thân nghiệp.

Bên dưới thứ tư là không nói dối, đây là tiêu cực. “Ngừng dứt trước”, trước là trước đây, trước khi chúng ta chưa học Phật. “làm việc ác nói dối gạt người”, nói giả dối, lừa gạt người. Đây là tội lỗi, đây là việc không nên làm, chúng ta phải đem nó sửa đổi. Từ nay về sau, chúng ta tiếp xúc với đại chúng, lời nói phải nói thật, nên làm tốt việc là nói thật. Nói lời thật thà, xã hội này ngày nay người ta không dám nói lời thật thà. Vì sao vậy? Vì người khác đều lừa chúng ta, nếu chúng ta nói lời thật thà thì chúng ta không phải đã chịu thiệt hay sao? Bạn sợ bị thiệt, họ lừa gạt ta, ta cũng lừa gạt họ. Cách làm này nghe vẻ rất hợp logic. Nhưng nếu bạn muốn đến thế giới Cực Lạc thì không thể đi được, vì sao vậy? Vì thế giới Cực Lạc là nơi những bậc thượng thiện cùng ở một chỗ. Thượng thiện, không phải trung thiện, vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc phải là thượng thiện. Chúng ta lừa gạt người khác sao gọi thượng thiện cho được? Cho nên, thực sự muốn vãng sanh thế giới Cực Lạc, thân cận A-di-đà Phật, thập thiện nghiệp đạo này chúng ta nhất định phải hết lòng mà làm. Người khác lừa gạt chúng ta, chúng ta không lừa gạt họ, chúng ta bị thiệt thòi, bị lừa, trước mắt bị thiệt thòi nhưng tương lai sanh về thế giới Cực lạc làm Phật, làm Bồ-tát, cái lợi đạt được này quá lớn! Cho nên phải thường xuyên nghĩ đến, ta còn muốn ở lục đạo luân hồi, hay ta muốn đến thế giới Cực Lạc để làm Phật? Muốn

đến thế giới Cực Lạc để làm Phật thì nhất định đừng sợ thiệt thòi, đừng sợ bị lừa. Lấy tâm chân thành để đối nhân xử thế, mười điều này nhất định phải hết lòng nỗ lực đem nó làm cho bằng được.

“Không ý ngữ” (tức là không nói thêu dệt), ý ngữ là lời ngon tiếng ngọt, lời nói nghe rất thích, trên thực tế là lừa gạt người. Phạm vi của ý ngữ bao gồm rất nhiều, phạm vi rất rộng, Ngày nay ta thấy phổ biến nhất, mỗi ngày mở truyền hình, bạn nghe thử xem, những bài hát vũ điệu đó, nó có những nội dung gì? Trong Phật giáo đều gọi là ý ngữ, họ gọi là biểu diễn, những ca từ của họ dụ dỗ bạn tạo “sát đạo tâm vọng”. Cho nên ở nơi này nói phải dứt, phải ngăn cấm. “Nói lời ác như lời thêu dệt làm sai lệch đạo lý”. Ý nghĩa của “ý” là đẹp đẽ, lời ngon tiếng ngọt, nói nghe rất hay, rất thích nghe. Kỳ thực nó đối lập với tánh đức, “trắc” là lệch về một bên, nó không thẳng. Không những bây giờ, mà ở nửa thế kỷ trước chúng ta nghe những ca khúc được lưu hành đều là thuộc về ý ngữ. Người trẻ tuổi bây giờ, trong con mắt của họ là thứ thích nhất, thần tượng của bản thân đều là những diễn viên, ca sĩ. Vì sao vậy? Vì mỗi ngày họ không rời truyền hình, không rời khỏi nơi múa hát, những cái này đều gọi là ý ngữ. Cho nên bạn phải nhận thức nó, những gì họ biểu diễn ra để bạn xem, để bạn nghe, nó đang dẫn bạn đến phương hướng nào, bạn có giác ngộ được hay không? Con đường họ đi không phải con đường của thánh hiền, mặt trái của thánh hiền là cái gì? Trong “Tả Truyện” có nói một câu: “*Nhân khí thường tắc yêu hưng*”. Thường là gì? Là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Nếu như lời nói việc làm của họ bất nhân, bất nghĩa, vô lễ, vô trí, vô tín, dùng tiêu chuẩn của “Lễ Kí” để nói thì họ không được tính là con người, họ là yêu ma quỷ quái. Yêu ma quỷ quái không phải mặt xanh nanh vàng, mặt xanh nanh vàng thì bạn sớm đã không tiếp cận họ rồi. Bạn thấy họ nhất định vô cùng hoan hỷ, họ đang dụ dỗ bạn. Bạn thực sự đang bị thiệt, bị lừa mà không hay biết. Đến lúc bạn giác ngộ rồi thì hối hận không còn kịp nữa.

Cho nên mặt chánh là “nên nói lời thiện, lời có nghĩa để làm lợi ích”. Trái lại, người xưa gọi là “trong lời có thực chất”, nghĩa là trong ngôn từ của bạn có nội dung, có cái gì? Có nhân, nghĩa, đạo, đức. Trung Quốc thời xưa, dùng ngôn từ hiện nay

gọi là diễn xuất văn nghệ, biểu diễn. Nó có tiêu chuẩn cộng đồng. Tiêu chuẩn này là của Khổng Tử nói: “*Tu vô tà*”. Tiết mục diễn xuất, bạn xem được, nghe được, tiếp xúc được, bạn sẽ không có tà niệm. Tiêu chuẩn này ở Trung Quốc đã mấy ngàn năm, mỗi một triều đại lúc hưng thịnh nhất định tuân thủ. Triều đại này lúc sắp diệt vong thì mọi người đều lơ là. Chỉ cần ở trong diễn xuất văn nghệ là tà tư, tà tư tà kiến thì xã hội này liền có thiên tai, xã hội chắc chắn có biến động. Ngày nay trên toàn thế giới, biểu diễn văn nghệ của mỗi khu vực, quốc gia hoàn toàn tương phản với tiêu chuẩn của người xưa. Lời người xưa nói thật, không hề sai, biến động xã hội trên toàn thế giới, tần suất thiên tai của toàn thế giới không ngừng tăng cao. Chúng ta chỉ cần cảm nhận “tâm hành” của con người sinh sống trên trái đất thì chúng ta đã rõ.

Cho nên năm xưa, Đài Loan đề xướng phục hưng văn hóa Trung Quốc, không làm được, chỉ là hô hào khẩu hiệu mà thôi. Lúc đó bộ Giáo dục có ba vị quan chức, hình như là chức trưởng phòng giáo dục, còn một vị là thư kí của bộ giáo dục. Đến thỉnh giáo với thầy Phương Đông Mỹ, hôm đó đúng lúc tôi đang ở nhà của thầy, tôi nghe họ và thầy giáo nói chuyện. Họ đưa ra vấn đề để hỏi thầy: Chính phủ muốn thúc đẩy việc phục hưng văn hóa, phải nên bắt đầu từ chỗ nào? Thỉnh giáo với thầy. Thầy nghe được vấn đề này, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trầm tư khoảng chừng 5 phút, một câu cũng không nói. Sau 5 phút thầy đã nói: “Có”, đây chính là có phương pháp, phương pháp gì? Bắt đầu từ đâu? Thầy bảo với họ: thứ nhất là, Đài Loan lúc đấy có ba đài truyền hình, đóng cửa ba đài truyền hình này; đại khái có mười mấy, hai mươi cái đài phát thanh cũng phải đóng cửa; báo chí, tạp chí đều phải ngừng in. Ba vị quan chức này nói với thầy: thưa thầy, cái này không làm được! Thầy nói với họ, những thứ này ngày ngày đang phá hoại văn hóa Trung Quốc, chỉ cần những thứ này còn, vậy còn có thể phục hưng được hay sao? Tôi nghe cuộc nói chuyện này của thầy ấn tượng vô cùng sâu sắc. Ngày nay, không những đài truyền hình không đóng cửa, hiện nay e rằng Đài Loan có mấy mươi đài truyền hình, không chỉ là ba đài, tôi thấy ít nhất phải có 30 đài, làm thế nào được! Dùng thập thiện để xem những cái này, đều là nói dối, nói thêu dệt, nói lời ác độc, nói ly gián, toàn bộ đã phạm. Nếu chúng ta hàng ngày xem truyền hình, tôi tin rằng niệm Phật không thể vãng sanh.

Tôi từ ngày nghe được thầy nói những lời này, đến nay có lẽ khoảng 45 năm rồi tôi không còn xem truyền hình nữa. Truyền hình, phát thanh, báo giấy, tạp chí tôi đều cự tuyệt hết. Họ có quyền diễn xuất, tôi có quyền không xem, vì sao vậy? Vì bảo vệ tâm thanh tịnh của chính mình, không còn bị ô nhiễm nữa. Cho nên nghĩ đến những diễn xuất của thời xưa, nội dung của nó, bạn xem thử Bình Kịch của Trung Quốc, sớm hơn là Côn Khúc, thơ từ ca phú. Nội dung bên trong là ngũ luân, ngũ thường, bát đức. Đều là tuyên dương những thứ này. Cho nên xã hội an ổn, thiên hạ thái bình, điều này chúng ta không thể không biết.

Đặc biệt là những người làm phụ huynh, các bạn có con cái, hy vọng con cái tương lai có thể làm một người tốt thì những thứ này không thể không ngăn cấm. Nhưng trẻ em vẫn thích xem tivi, trong nhà có thể có tivi nhưng không nên có ăng-ten. Tiết mục truyền hình không thu được, tự mình có thể mua những băng đĩa hay một chút, ở trong nhà mở ra dạy con cái, cháu chắt của bạn. Đây là một biện pháp tốt, khiến những gì chúng xem được, tiếp xúc được đều là mặt tốt, không phải mặt xấu. Băng đĩa chứa mặt tốt có, không nhiều, nhưng có thể xem lại. Đây là giáo dục, đây là dạy học, “đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự thấy”. Xem rồi khiến trẻ em mở mang trí tuệ, có năng lực phân biệt thị phi thiện ác. Đối với thiện chúng vui thích gần gũi, cái bất thiện chúng có thể bài trừ, như vậy mới có thể thu được lợi ích chân thật của việc dạy học. Cho nên, nên nói việc thiện, lời có nghĩa mang lại lợi ích. Nhiều là phì nhiêu, ích là lợi ích. Vậy chúng ta ở trong đời sống thường ngày tiếp xúc với người khác, nói chuyện cũng cần chú ý điểm này. Những lời tán gẫu, chuyện phiếm tốt nhất không nên nói, lãng phí thời gian. Người học Phật, ngạn ngữ gọi là “*ba câu không rời bốn hạnh*”, câu thứ ba nhất định phải nói đến Phật pháp, tâm đắc trong tu học của chính mình có thể chia sẻ với người khác, nghe kinh có chỗ ngộ cũng có thể chia sẻ với mọi người. Những lời nói này là lời nói có nghĩa, đối với mình, đối với người khác đều có lợi, điều này nên học tập.

Phía dưới là không nói ác độc, “ngừng dứt việc ác trước đây như nói lời ác độc với người, nên nói lời ôn hòa”. Trước đây đối nhân xử thế tiếp vật, lời nói không hay, dễ đắc tội với người, đắc tội với người mà chính mình còn không biết. Người

xưa rất xem trọng lời nói. Khổng Phu tử dạy học có bốn khoa mục, thứ nhất là đức hạnh, thứ hai chính là lời nói. Lời nói là cửa của họa phúc. Người nói vô tâm, người nghe có ý, lời nói làm tổn hại người khác, người ta sẽ ôm hận. Khi đã ôm hận trong lòng, tương lai có cơ hội thì họ đến báo thù bạn, bạn không biết họa từ đâu đến, cho nên lời nói là dễ đắc tội với người khác nhất. Khuyến thiện chỉ lỗi đều nên dùng lời nhẹ nhàng, lời nhu hòa, bằng không thì bạn tốt của bạn sẽ xa lánh bạn. Tuy họ có lỗi lầm, bạn khuyên họ là ý tốt, nhưng ngôn từ thái độ của bạn không hay, đối phương có thể tiếp nhận không? Thầy giáo dạy học sinh cũng không ngoại lệ. Tôi theo thầy Lý 10 năm, thầy dẫn dạy học sinh tuyệt đối không phải đứng trước mọi người, học sinh đã phạm lỗi lầm, thầy gọi họ vào trong phòng để khuyên bảo họ. Khuyến bảo là lấy lợi hại được mất phân tích cho họ nghe, học sinh đã hiểu được, cảm ơn thầy giáo. Nếu như ở trong chốn đông người mà bạn lớn tiếng khiển trách họ, không nhất định họ sẽ cảm kích, tuy biết là sai lầm, bạn khiến họ không còn thể diện thì họ sẽ ôm hận trong lòng.

Ngay cả dạy học, ở thời đại này hiện nay đều không thể đắc tội với học sinh. Hiện nay thậm chí cha mẹ dạy con cái cũng không dám đắc tội với nó. Vì sao vậy? Vì nó không hiểu được hiếu đạo, cho nên sẽ dẫn đến hành vi phản nghịch. Xã hội này, hiện nay giết cha, giết mẹ đã không còn là tin mới nữa, thường xuyên có. Chuyện này trước đây không xảy ra, xã hội này ngày nay thường có. Lời nói thái độ của chúng ta có thể không cẩn thận được sao? Không cẩn thận thì tai họa tự mình mang đến, không thể trách người khác. Phổ Hiền Bồ-tát dạy chúng ta lễ kính chư Phật, đối với hết thầy chúng sanh đều phải cung kính, điều này rất có đạo lý. Học sinh cung kính thầy giáo, thầy giáo cũng cung kính học sinh. Không thể như trước đây, thầy giáo dạy học sinh rất nghiêm khắc, không được, không tìm ra loại học sinh này. Cha mẹ đối với con cái cũng không ngoại lệ, bây giờ đều xem họ như bạn để đối đãi. Lễ nghi, tôn ti trật tự không còn nữa, từ nhỏ không học qua, đến xem họ cũng không được xem qua. Nếu bạn dùng lễ nghi, tôn ti để đối đãi người thì bạn đã sai, ở thời xưa thì có thể, bây giờ không thể nữa rồi. Việc này có cần khôi phục lại không? Cần. Làm sao để khôi phục? Người bây giờ thật sự để tâm siêng năng học

tập cũng phải sau ba, bốn đời mới có thể khôi phục. Đạo đức nhân nghĩa khôi phục rồi, xã hội sẽ yên ổn, thiên hạ sẽ thái bình. Tuyệt đối không phải thời gian ngắn mà có thể làm được, cần phải làm. Nếu như không làm thì thế giới này sẽ bị hủy diệt, chúng ta làm rất cực nhọc, biết được kết quả phải sau hai, ba đời mới có thể thấy được. Chúng ta đời này không thấy được, đây là công đức rất lớn, nên làm, nhất định phải làm. Từ chính mình bắt đầu thì đúng rồi, không nên kỳ vọng ở người khác.

Thứ bảy “không nói ly gián”. nói ly gián là xúi dục thị phi. “Ngừng dứt việc ác trước đây, như gây chia rẽ khiến hai bên đấu tranh”. Mọi quan hệ của hai người này rất tốt, họ ở giữa xúi dục khiến phát sinh nghi ngờ lẫn nhau, sau cùng biến thành oan gia đối đầu. Những người này chuyên gây ly gián, tội nghiệp này của họ tạo, trong địa ngục có địa ngục cày lưỡi. Địa ngục cày lưỡi chính là do ác nghiệp nói ly gián mà chiêu cảm ra. Địa ngục không phải do con người xây dựng, bạn không có nghiệp này thì sẽ không có sự việc này xảy ra, bạn đã tạo nghiệp này thì tự nhiên quả báo sẽ hiện tiền. Như thế giới Tây Phương Cực Lạc, thế giới Cực Lạc làm sao mà tạo thành, làm sao trang nghiêm thanh tịnh như vậy? Không phải A-di-đà Phật thiết kế, A-di-đà Phật cũng không có mời một đội kiến trúc sư đến xây dựng, chúng ta ở trong kinh đã thấy được. Làm thế nào tạo thành? Ngài phát nguyện, 48 lời nguyện. Sau khi đã phát 48 nguyện, tu hành thời gian dài, thực hiện, đều thực hiện được hết. Làm bao lâu? Năm kiếp. Trong kinh không nói năm tiểu kiếp, năm trung kiếp, vậy khẳng định là năm đại kiếp. Năm đại kiếp tu hành công đức này tự nhiên hình thành. Giống như tình trạng ở địa ngục. Địa ngục là bạn tạo tác ác nghiệp tự nhiên chiêu cảm ra, thế giới Tây Phương Cực Lạc là 48 nguyện của A-di-đà Phật, nguyện nguyện là độ chúng sanh, thuần tịnh thuần thiện, năm kiếp tu hành mà chiêu cảm ra. Không phải ai đó đến thiết kế, không phải ai đó đến xây dựng, không có, tất cả đều không có. Đạo lý này cùng với ác nghiệp chiêu cảm địa ngục hiện tiền là hoàn toàn tương đồng.

Trong kinh chúng ta đọc qua, trời dục giới, tầng trời thứ năm gọi là trời Hóa Lạc, người trời này phước báo lớn. Đúng như những gì chúng ta nói: “tâm tướng sự thành”, họ nghĩ cái gì thì hiện cái đó. Cao hơn trời Đâu Suất một tầng, trời Đâu Suất

vẫn chưa thể làm được, trời Hóa Lạc làm được. Họ cũng không cần bản vẽ, cũng không cần thiết kế, chân thật là tâm tưởng sự thành, thiện nghiệp cảm được. Trời Tha Hóa Tự Tại chính là tầng trời thứ sáu, đây là tầng cao nhất của Dục giới, phước báo của họ càng lớn hơn. Họ không cần biến hóa, họ muốn gì thì cõi trời thứ năm liền biết được ngay, liền biến hóa ra để cúng dường họ. Ngay cả biến hóa họ cũng không cần, nên gọi họ là Trời Tha Hóa Tự Tại. Họ là gì? Là trời thứ năm, người trời Hóa Lạc biến hóa cúng dường họ. Các vị đồng tu nghe đến đây, bạn có thể hội được gì không? Chúng ta vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc tương đương với cõi nào? Người trời Tha Hóa Tự Tại. Chúng ta đến thế giới Cực Lạc tâm tưởng sự thành. Ai cúng dường vậy? A-di-đà Phật ngài biến hóa cúng dường chúng ta! Ngay cả thế giới Cực Lạc cũng là của ngài biến hóa để cúng dường chúng ta. A Di Đà Phật ví như người trời Hóa Lạc, người tầng trời thứ năm, chúng ta đến nơi đó thì biến thành trời thứ sáu, trời Tha Hóa Tự Tại, A-di-đà Phật đến cúng dường. Bạn có thể hiểu được thì bạn mới biết ân đức của A-di-đà Phật đối với chúng ta lớn biết bao.

Chúng ta có phước báu như thế nào mà có thể tiếp nhận sự cúng dường của ngài? Trong kinh nói rất rõ ràng, chính là ba chữ. Bạn đầy đủ ba chữ này thì có tư cách tiếp nhận sự cúng dường của ngài. Ba chữ: tín, nguyện, hạnh. Thật tin, thật muốn đến thế giới Cực Lạc, thật niệm Phật, bạn có đầy đủ ba chữ này thì bạn giống như người trời thứ sáu trong cõi Dục giới, bạn có phước báo lớn như vậy. Tương lai đến thế giới Cực Lạc, tiếp nhận A-di-đà Phật cúng dường. Bạn xem, đến thế giới Cực Lạc A-di-đà Phật đích thân ngài đến đón quý vị, phước báu này lớn biết bao! Chúng ta ngày nay đi nước ngoài, đến đất nước người khác, tổng thống, quốc vương của đất nước đó có nghênh đón chúng ta không? Chúng ta đến thế giới Cực Lạc có A-di-đà Phật nghênh đón chúng ta, bạn dựa vào điều gì? Chính là tín nguyện hạnh. Vậy thì bạn biết phước báu của tín nguyện hạnh lớn biết bao, có thể cảm động A-di-đà Phật đến nghênh đón. Đến thế giới Cực Lạc, A-di-đà Phật đến cúng dường bạn. Nghe được lời này thì muôn vàn đừng vội thoái tâm: *“Tôi đâu có phước báu lớn như vậy, thôi thôi, tôi không dám đi nữa đâu”*. Vậy thì cơ hội này của bạn sẽ bỏ lỡ ngay trước mắt.

Cho nên đại sư Ngẫu Ích giảng Di-đà Kinh Yếu Giải, tín có sáu điều: Thứ nhất phải tin chính mình chính. Nghĩa là bạn phải có lòng tự tin, tin chính mình nghĩa là sao? Làm sao tin chính mình? Trong kinh điển đại thừa Thế Tôn thường dạy: Hết thầy chúng sanh vốn dĩ là Phật. *“Tôi nghe được lời này, tôi cũng tin tưởng chính tôi, chính tôi vốn dĩ là Phật”*. Điều này rất quan trọng, tự mình không tin tưởng chính mình vốn dĩ là Phật thì bạn làm sao có thể thành Phật được? Cho nên đồng tu học Phật, điều thứ nhất phải khẳng định chính mình vốn dĩ là Phật. Lời nói này là thật, chắc chắn chính xác. Phật không nói dối, chỉ là chúng ta mê mất tự tánh, hay nói cách khác, chúng ta là vị Phật hồ đồ. Bồ-tát tu hành thành Phật, đó là Phật giác ngộ, vị Phật viên mãn giác ngộ. Chúng ta là một vị Phật hồ đồ, là Phật, không phải giả. Khi nào chúng ta có thể đem mê hoặc điên đảo buông bỏ, khi giác ngộ rồi thì với ngài không khác. Đạo lý này phải hiểu.

Vậy Phật, Phật là ai? Phật là chính mình, không phải người khác. Như thế chúng ta mới thật sự học Phật. Phật nghĩa là gì? Trong kinh thường nói, Phật là lưỡng túc tôn. Chính là hai điều viên mãn. Thứ nhất là trí tuệ viên mãn, thứ hai là phước báo viên mãn, hai điều này đạt được đại viên mãn thì đây chính là Phật. Chúng ta học Phật không gì khác là tu phước, tu tuệ, khi nào phước tuệ viên mãn? Niệm Phật vãng sanh đến thế giới Cực Lạc thì phước tuệ viên mãn, đến thế giới Cực Lạc ngày hôm đó thì viên mãn. Vì sao vậy? Bạn được oai thần bổn nguyện của A-di-đà Phật gia trì. Điều này nói ra mọi người không dễ hiểu, tôi nói rõ thêm một chút, đến thế giới Cực Lạc tiếp nhận cúng dường của A-di-đà Phật, vậy mọi người dễ hiểu. A-di-đà Phật cúng dường bạn cái gì? Cúng dường bạn vô lượng phước báo, cúng dường vô lượng trí tuệ cho bạn. Phước báu vô lượng, đến đó bạn hưởng thụ được; thức ăn, quần áo, chỗ ở, đi lại, bạn với A-di-đà Phật là hoàn toàn giống nhau. Thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ. Cúng dường trí tuệ là cái gì? Nghe kinh nghe pháp, bạn bước vào giảng đường của A-di-đà Phật, Phật giảng kinh thuyết pháp cho bạn, khai mở trí tuệ, hai loại cúng dường bạn đều đạt được! Cho nên, người niệm Phật phước lớn đệ nhất, bạn muốn tu phước lớn nhất, trí tuệ lớn nhất thì bạn tín nguyện, thật thà niệm Phật, đây là thật không phải giả.

Nếu như chúng ta sơ suất, đối với điều này có hoài nghi, lỗi lầm này ở nơi chính mình, không ở người khác. Đối với lời nói chân thật của chư Phật Như Lai. Bạn xem ngài không nói dối, không nói thêu dệt, không nói ác độc, không nói ly gián, người như vậy mà không tin tưởng thì chúng ta còn tin ai? Vậy chúng ta lại muốn hỏi: vì sao A-di-đà Phật phải giúp đỡ chúng ta như vậy, chúng ta với ngài có quan hệ gì, có nhân duyên gì mà ngài cúng dường giúp đỡ mình như vậy? Chúng ta không biết, bản thân có nghi vấn, nghi vấn này chính là chướng ngại. Kỳ thực ở trong kinh giáo đã nói rất rõ ràng, rất tường tận, vì sao vậy? Vì bạn vốn là Phật, bạn với ngài có quan hệ gì? Vốn là một thể. Mối quan hệ này rất mật thiết. Không phải người một nhà, người một nhà còn không thân thiết, mà là một thể! Vậy một thể là gì? Chúng ta dùng thân của chính mình ví cho A-di-đà Phật, hết thầy chúng sanh là gì? Là mắt, tai, mũi, lưỡi, lục phủ ngũ tạng của chúng ta, đây gọi là một thể. Hết thầy chúng sanh là máu mủ ruột thịt của A-di-đà Phật, ngài có thể không cúng dường sao? Bạn hiểu được đạo lý này thì nghi hoặc của bạn hoàn toàn được tiêu trừ, không còn nghi hoặc nữa. Hết thầy chúng sanh, mỗi một chúng sanh đều là máu mủ ruột thịt của A-di-đà Phật. Một thể, cho nên ngài quan tâm chăm sóc không sót một ai. Phát đại nguyện năm kiếp tu hành, tu được rồi thì cúng dường. Cúng dường tài chính là cúng dường phước báu. Cúng dường trí tuệ chính là ở thế giới Cực Lạc hằng ngày giảng kinh thuyết pháp cho bạn, giúp bạn khai mở trí tuệ, giúp bạn nâng cao cảnh giới. Lợi ích này đến đâu để tìm? Khấp pháp giới, hư không giới đều không tìm được, chỉ có thế giới Cực Lạc, bạn có thể không đi sao? Lời hôm nay tôi nói với bạn, bạn phải ghi nhớ, chắc chắn có thể giúp bạn đoạn nghi sanh tín, giúp bạn buông xả vạn duyên, nhất tâm chuyên niệm. Đời này bạn chắc chắn thành tựu, phước báu viên mãn, trí tuệ viên mãn.

Không còn xúi dục người thị phi nữa, “nên làm việc thiện hòa hợp”. Đích thực là trong tâm niệm niệm hy vọng hết thầy chúng sanh, ngay trước mắt chúng ta, không cùng quốc gia, không cùng sắc tộc, không cùng văn hóa, không cùng tín ngưỡng tôn giáo, đều là người một nhà. Niệm niệm hy vọng mọi người kính yêu lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau. Không nên có phân biệt, không

nên có chấp trước, được vậy thì thế giới này quá tuyệt vời! Sự việc này có thể làm được không? Làm ngay từ bản thân chúng ta, chúng ta có thể làm được, nhưng chúng ta chỉ bỏ ra, tuyệt đối không cầu người khác phải đối đãi với mình như vậy. Chúng ta sẽ làm rất hoan hỷ, rất vui vẻ. Nếu như cái gì cũng cầu, tôi tốt với bạn thì bạn cũng phải tốt với tôi. Vậy thì phiền não của bạn đã đến. Ta tốt với họ, họ vì sao không tốt với ta, ta tốt với họ, họ chưa cảm nhận được chúng ta tốt với họ. Hay nói cách khác, chúng ta tốt với họ còn chưa đủ, họ còn chưa cảm nhận được. Một ngày nào đó họ cảm nhận được thì họ sẽ đối với chúng ta rất tốt. Bởi vì, người đồng tâm này, tâm đồng lý này, nhất định không cầu quả báo. Cho nên, chỉ hỏi canh tác, chớ hỏi thu hoạch, vậy thu hoạch của chúng ta ở nơi nào? Thu hoạch của chúng ta ở thế giới Cực Lạc, thu hoạch của chúng ta không ở thế giới Ta-bà, ở thế giới Cực Lạc. Làm sao biết được? Vì A-di-đà Phật, lão nhân gia ngài đối với hết thảy chúng sanh trong khắp pháp giới, hư không giới đều là như vậy. Chúng ta với A-di-đà Phật đồng tâm, đồng nguyện, đồng hạnh giống nhau, chúng ta nghĩ thử xem, đời sau chúng ta khẳng định là thế giới Cực Lạc, không phải nơi khác. Cho nên quả báo này bạn nói thù thắng biết bao! Bốn điều này nói về khẩu nghiệp, ba điều sau là nói về ý nghiệp.

Thứ nhất: không tham, “ngừng dứt việc làm ác như lấy không chán trước đây”. Chính là tham dục, “nên quán thiện hạnh, như hành Bất Tịnh Quán, quán cả lục trần đều là lừa dối, bất tịnh”. Trước đây lấy không biết chán, chúng ta nói tham mà không chán. Tham cái gì? Tham tài, sắc, danh, thực, thù. Tham sắc, tham danh, tham ăn, ngũ dục lục trần. Ngũ dục là: tài, sắc, danh, thực, thù. Bạn đối với cái này tham mà không chán. Lục trần là: sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp, cộng lại là 11 loại. Trước khi chưa học Phật đã từng làm qua việc này, tham không biết chán, bây giờ đã hiểu rõ. Đức Phật dạy chúng ta rằng: “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”. Ngũ dục lục trần là giả không phải thật, những thứ này ô nhiễm tâm thanh tịnh của chúng ta, những thứ này ô nhiễm hạnh thanh tịnh của chúng ta. Tâm hạnh của chúng ta bất thiện cũng từ chỗ này mà sanh ra. Phải buông bỏ tâm tham. Quán chiếu lục trần, nói lục trần trong đó bao gồm ngũ dục, đều là lừa dối tự tánh của chúng ta. Đại sư Huệ Năng minh tâm kiến tánh, câu thứ nhất liền nói cho chúng ta biết: “*Nào ngờ tự tánh*

vốn thanh tịnh”. Nói rõ chân tâm của chúng ta, bản tánh của chúng ta vốn dĩ là thanh tịnh, không có chút nào ô nhiễm. Cũng chính là nói, ở trong chân tâm, trong tự tánh không tìm được ngũ dục lục trần. Những thứ này căn bản không tồn tại! Nó tồn tại ở nơi nào? Nó tồn tại ở trong a-lại-da, hạt giống ở a-lại-da, khởi tác dụng ở mặt-na thức. Mặt-na thức là ý thức, ý ô nhiễm, thể của nó chính là ô nhiễm. Mà chúng sanh trong lục đạo lại cho rằng a-lại-da là chính mình. Ở trong đây đã khởi lên ngã chấp, Tướng tông nói rất hay, gọi là “bốn phiền não lớn thường theo nhau”. Bốn loại kiến giải sai lầm, thứ nhất là ngã kiến. Đem cái này cho là ngã, ngã kiến. Có ngã thì tham sân si liền sanh khởi, có ngã kiến thì có ngã ái, ngã ái là tham. Ngã si là ngu si, ngã mạn là sân, mạn là thuộc về phiền não sân. Cho nên, tham sân si theo ngã mà dấy lên, cho nên gọi nó là căn bản phiền não. Phiền não này khởi lên thì mê mất tự tánh, luân hồi đến lục đạo thì lúc nào bạn mới giác ngộ? Sau khi giác ngộ đem bốn loại này buông xả thì bạn minh tâm kiến tánh, bạn mới có thể thoát khỏi lục đạo luân hồi, bạn mới có thể quay trở về tự tánh.

Cho nên, đây là quán lừa dối bất tịnh, chúng ta phải đem thứ này buông xả, buông xả mới có thể hành thiện. Hành thiện như thế nào? Lợi ích hết thảy chúng sanh chính là hành thiện, vì sao vậy? Nghĩ thử lời tôi vừa mới nói, hết thảy chúng sanh là máu mủ ruột thịt của A-di-đà Phật. Thế Tôn dạy chúng ta: “hết thảy chúng sanh vốn dĩ là Phật”, vốn dĩ là Phật với A-di-đà Phật chính là một không phải hai. Hay nói cách khác, chúng sanh khắp pháp giới, hư không giới cũng chính là máu mủ ruột thịt của chính chúng ta. Chúng ta với A-di-đà Phật không hai. Trong “Pháp Sư Hệ Niệm”, thiền sư Trung Phong nói rất hay: “Tâm ta tức là A-di-đà Phật, A-di-đà Phật tức là tâm ta, nơi đây là Tịnh độ, Tịnh độ là nơi đây”. Hóa ra chúng ta với A-di-đà Phật là một không phải hai, A-di-đà Phật xem tất cả chúng sanh là máu mủ ruột thịt. Chúng ta ngày nay lại xem hết thảy chúng sanh thành đối lập. Như thế là chúng ta sai hay là A-di-đà Phật sai? Là A-di-đà Phật đúng hay là chúng ta đúng? Bạn nghĩ một hồi như vậy thì sẽ hiểu rõ, thì bạn sẽ khai ngộ. Bốn mươi tám lời nguyện của A-di-đà Phật, nguyện nào cũng vì độ chúng sanh, nguyện nào cũng là giúp đỡ chúng sanh sớm ngày thành Phật. Chúng ta không có nguyện như vậy, không

có tâm như vậy, vậy thì sai rồi. Đời này không thể đến thế giới Cực Lạc được. Chúng ta với A-di-đà Phật đồng tâm đồng nguyện, đồng đức đồng hạnh, như vậy bạn chắc chắn được sanh, cho nên phải buông xả tham lam. Với tất cả thuận cảnh thiện duyên tuyệt không tham luyến.

Thứ chín “không sân”. Sân là đối với nghịch cảnh ác duyên. “Ngừng dứt ác hạnh như tức giận trước đây, nên hành việc thiện từ nhân”. Chúng ta đối với nghịch cảnh có oán hận, đối với ác duyên có ác hạnh phẫn nộ. Duyên là nhân sự, cảnh là hoàn cảnh vật chất, cho nên đối với nghịch cảnh ác duyên, chúng ta không có oán hận, không có phẫn nộ, không có ác hạnh, như vậy là đúng rồi. Thiện không tham luyến, ác không sân khuể, nên hành từ bi nhân nhục, đây là thiện. Hay nói cách khác, thiện của từ bi nhân nhục là nghịch cảnh ác duyên giúp chúng ta thành tựu. Thuận cảnh thiện duyên, chúng ta không tham luyến, không ngu si. Họ thành tựu chúng ta công đức không tham, không si. Cho dù là thuận cảnh hay nghịch cảnh, cho dù là thiện duyên ác duyên. Tất cả đều là giúp chúng ta nâng cao, giúp chúng ta viên mãn sáu ba-la-mật, đều là bạn tốt của chúng ta. Tôi nói là bạn tốt thì mọi người ấn tượng không sâu sắc, chúng tôi nói cách khác, tất cả đều là thầy của chúng ta, đều là thiện tri thức của chúng ta, đều là đang giúp chúng ta, thành tựu chúng ta. Bạn nên thật sự hiểu, hiểu được điều gì? Biết ơn báo ơn, mỗi người đều có ơn với chúng ta, đều đang giúp chúng ta nâng cao, máu chót đều là ở một niệm đó. Một niệm giác thì hết thấy chúng sanh đều là Phật Bồ-tát, họ thành tựu thì chúng ta đời này làm Phật. Một niệm mê thì hết thấy chúng sanh đều là yêu ma quỷ quái, vì sao vậy? Vì họ giúp đỡ chúng ta đọa ba đường ác, đọa địa ngục. Cho nên, cảnh giới bên ngoài không Phật cũng không ma, vấn đề là chúng ta dùng tâm nào để đối đãi. Chúng ta dùng lòng cảm ơn thì tất cả đều là Phật Bồ-tát, nếu như chúng ta lấy tâm *tham sân si mạn nghi* thì tất cả đều là oán thân chủ nợ, đều là tìm đến gây rắc rối. Thấy đều ở một niệm. Từ đó cho thấy, chúng ta đời này có thể thành Phật, máu chót cũng ở một niệm giác hay một niệm mê này của chúng ta. Một niệm giác bạn đã thành Phật, bạn sẽ cảm ơn hết thấy chúng sanh, không những bạn cảm ơn hết thấy hữu tình chúng sanh, mà cây cối hoa cỏ, sơ hà đại địa không có cái nào không cảm ơn. Nếu là một niệm mê thì hết

thầy chúng sanh là oan thân chủ nợ, hoa cỏ cây cối, sơn hà đại địa cũng là oan thân chủ nợ. Làm sao chuyển biến một niệm của chính mình.

Sau cùng là “không si”, không si là không tà kiến, ngu si. “Ngừng dứt ác hạnh như tà tín, tà tâm, bài bác nhân quả trước đây”. Trong ngu si thì không tin tưởng nhân quả là điều nghiêm trọng nhất, cho rằng thế gian không có nhân quả báo ứng, đó là hết đời sai lầm. Tịnh nghiệp tam phước đem câu này để ở sau cùng, là điều mà Bồ-tát tu. Bạn thấy điều sau cùng của tịnh nghiệp tam phước: “Phát tâm bồ-đề, tin sâu nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả”. Đây là Bồ-tát tu, Bồ-tát tin tưởng nhân quả, phàm phu không tin nhân quả báo ứng. Quả báo hiện tiền, sau đó hối hận không còn kịp nữa. Phía dưới nói về tịch tín. Tịch là bất chánh, tịch và tà đều là không phải chánh. Trong bát chánh đạo là chánh ngữ, họ là tà ngôn ta ngữ, tâm cũng tà, cho nên hành vi của họ là ác. Đây là những việc trước đây đã làm, hiện nay ăn năn, “nên hành chánh tín, tâm quy chánh đạo, tâm thiện sanh trí tuệ”. Từ ngu si quay trở lại, đầu tiên là chánh tín, người ngu si không tin tưởng, không có chánh tín, không tin Tam bảo, không tin đạo đức, không tin nhân quả. Cho nên họ mới vọng ngôn, mê hoặc đại chúng, mới dám làm tất cả việc ác. Đức Phật nói cho chúng ta biết: Chúng ta khởi tâm động niệm, thậm chí ngay bản thân còn không biết, trong khắp pháp giới, hư không giới chư Phật Bồ-tát đều biết, thiên địa quỷ thần đều biết. Tiến sĩ Emoto Masaru người Nhật Bản dùng nước thí nghiệm, ông nói nước cũng biết, chúng ta khởi tâm động niệm nước cũng biết, đó là thật không phải giả. Nước biết, biểu thị điều gì? Sơn hà đại địa, khoáng vật đều biết. Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm có thể không cẩn thận hay sao? Ác niệm của chúng ta tạo thành những thiên tai này của địa cầu, không phải tự nhiên. Tự nhiên vĩnh viễn là đẹp nhất, tự nhiên là khỏe mạnh, tự nhiên đâu có bệnh trạng? Cho nên, tất cả tai biến tự nhiên đều là ác niệm, ác hạnh của chúng ta chiêu cảm ra. Tâm thiện của chúng ta, ý niệm thiện, ngôn thiện, hạnh thiện, không những thân tâm của mình khỏe mạnh, thân thể bạn có bệnh cũng không sao. Vì sao vậy? Vì tâm thiện, ý niệm thiện, ngôn thiện, hạnh thiện, tất cả tế bào bị bệnh trong thân thể đều hồi phục lại bình thường, không cần dùng thuốc, ý niệm giúp nó hồi phục bình thường, vậy thì bạn khỏe mạnh sống

lâu. Chúng ta sống ở nơi này thì nơi này tất cả thiên tai sẽ không có. Trên trái đất tai biến nhiều như vậy có thể hóa giải, chỉ cần người sinh sống ở nơi đó đem ý niệm thay đổi lại thì nơi đó tai nạn liền không còn nữa.

Nhật Bản có thiên tai, tôi cũng không ngờ đến, thủ tướng trước đây là ngài Hatoyama đã viết một lá thư cho tôi, hy vọng tôi đến Nhật Bản giảng kinh hóa giải thiên tai. Một vị trưởng lão của hội Phật giáo Nhật Bản, cũng là người lãnh đạo, Kōshō Mizutani, tôi với ngài là bạn lâu năm. Ngài cũng viết cho tôi một lá thư, đại diện Phật giáo Nhật Bản mời tôi qua giảng kinh. Giảng kinh gì? Giảng kinh Vô Lượng Thọ, chúng tôi giảng tiếp ở đó. Mừng 1 tháng 6 đi, mừng 2 thì bắt đầu giảng, một ngày 4 tiếng đồng hồ. Tôi giảng cho họ 48 tiếng đồng hồ, 12 ngày. Đại khái mừng 1 tôi đi, ngày 15 thì về lại. Kinh Vô Lượng Thọ chúng ta chia làm 48 tiếng đồng hồ cho Nhật Bản, nói với họ hóa giải thiên tai không khó. Phật Bồ-tát từ bi hộ niệm, tự chúng ta phải chân thật tiếp nhận, tiếp nhận thế nào? Chúng ta thật sự tin tưởng, thật sự phát nguyện, y giáo phụng hành thì tai nạn của họ sẽ được hóa giải. Nếu như bạn không tin tưởng thì không có biện pháp gì, thật sự tin tưởng, thật sự có thể hóa giải. Có lẽ các bạn đồng tu học Phật của Nhật Bản còn chưa biết, hết thầy chúng sanh là máu mủ ruột thịt của A-di-đà Phật, họ không biết. Nếu họ biết sự việc này thì lòng tin của họ sẽ sanh khởi, cho nên tôi phải mang thông tin này nói cho họ biết. Biết chư Phật Bồ-tát, thiên địa quỷ thần từ bi biết bao, đều không muốn thấy những hiện tượng thiên tai này. Đều do chúng ta mê mất tự tánh, tưởng sai, nghĩ sai, nói sai, làm sai, chiêu cảm ra những thiên tai này, có lỗi với Phật Bồ-tát, có lỗi với tổ tông, có lỗi với thiên địa quỷ thần. Ở Nhật Bản tôi tin rằng đại đa số họ tin Phật, họ tin tổ tông, họ tin thiên địa quỷ thần. Chỉ cần có người đem những việc này nói rõ ràng, nói tường tận. Lần này tôi đến Nhật Bản là lần thứ 7, nhưng là lần đầu tiên giảng kinh. Trước đây ở Nhật Bản, đối với đệ tử nhà Phật của họ đã mấy lần diễn giảng, nhưng chưa từng giảng kinh.

Cho nên lần này đi giảng kinh, chúng tôi hy vọng, đặc biệt là các bạn đồng tu ở Hồng Kông, phải xây dựng chánh tri chánh kiến, phải tìm lại tánh đức của chúng ta, thập thiện nghiệp đạo là tánh đức của chúng ta, trong tự tánh của chúng ta vốn

có, không phải từ bên ngoài đến. Bây giờ chúng ta mê mất nó rồi, nhưng thật sự tìm về lại có khó khăn, không tìm về được. Đây là nguyên nhân gì? Tu học phải có thứ lớp, từ cạn đến sâu, từ nhỏ đến lớn. Cho nên, Thế Tôn ở trong kinh tạng nói cho chúng ta biết: “Không học tiểu thừa trước, học đại thừa sau thì không phải đệ tử Phật”. Đây là đức Phật hướng dẫn trình tự tu học cho chúng ta. Tiểu thừa là tiểu học của Phật giáo, đại thừa là đại học của Phật giáo. Không có nền tảng của tiểu học bạn làm sao có thể học đại học? Ngày nay, chúng ta ngay tiểu học cũng học không tốt, vấn đề là ở đâu, chúng ta đã lơ là giáo dục cấm rẽ. Cho nên, nhất định phải quay trở lại, đem giáo dục cấm rẽ học tốt. Chúng ta cho rằng một đến hai năm thì rẽ đã bám chắc, bắt đầu bám từ đâu? Từ Đệ Tử Quy, cho nên muôn vàn không thể lơ là Đệ Tử Quy. Lão tổ tông của chúng ta, tổ sư đại đức của chúng ta, từ thời kỳ giữa nhà Đường đã đem trình tự tu học của chúng ta thay đổi, đổi rất tốt, không học tiểu thừa, dùng cái gì để thay thế tiểu thừa? Dùng nho và đạo.

Trước giảng đường của chúng ta có một tấm bia, là sao chép lại từ một tấm bia của Thiệu Lâm Tự. “Tam Giáo Cửu Lưu Hồn Nguyên Đồ”. Mọi người đều thấy được. Tấm bia này là khắc vào lúc nào, là giữa năm Túc Tông nhà Đường. Đường Túc Tông là con trai của Đường Minh Hoàng. Cách chúng ta bây giờ 1.300 năm, bạn thấy hơn 1.300 trước, Trung Quốc chúng ta đã đi theo hướng đa nguyên văn hóa. Nho Thích Đạo, tam giáo cửu lưu là một nhà. Bạn thấy bức tranh đó vẽ rất có ý nghĩa. Bạn để ý kỹ xem, nhìn thẳng là đức Phật Thích-ca Mâu-ni, nhìn nghiêng thì một mặt là Lão tử, một mặt là Khổng tử. Ba khuôn mặt vẽ cùng nhau, tượng trưng cho điều gì? Một thể! Tam giáo là mắt, tai, mũi, miệng, thân, là một thể. Cửu lưu là lục phủ ngũ tạng, bức tranh này thật quá đẹp, nó biểu pháp, thật sự là một thể. Lấy cái này làm giáo dục cấm rẽ cho chúng ta. Cho nên học Phật, đối với Thập Thiện Nghiệp Đạo rất dễ thực hành. Bạn có Đệ Tử Quy, có Cảm ứng Thiên, có cơ bản này thì Thập Thiện Nghiệp Đạo rất dễ dàng thực hành. Ba căn bản này thực hành được rồi thì cho dù là học Nho, học Đạo, học Phật đều sẽ có thành tựu. Học Phật, bạn có thể thành Phật thành Bồ-tát, học Đạo bạn có thể đạt được cảnh giới Lão Trang, học Nho thì bạn là Khổng tử, Mạnh tử của ngày nay, là thánh hiền. Cho nên tấm bia này

rất có giá trị! Ở nước ngoài những năm gần đây mới đề xướng đa nguyên văn hóa. Chúng ta ở trên thế giới đoàn kết tôn giáo, đoàn kết sắc tộc, cũng làm được một chút thành tích. Người nước ngoài cho rằng đây là việc rất mới mẻ, đoàn kết dân tộc. Chúng ta đưa tấm bia này cho họ xem, họ cảm thấy rất kinh ngạc, thì ra 1.300 năm trước Trung Quốc đã đoàn kết tôn giáo, đoàn kết sắc tộc. Cho nên, giáo dục cảm rỗi đã làm được rồi, sau đó nên hành chánh tín, quy tâm chánh đạo, tâm thiện sanh trí tuệ, đây là chắc chắn.

“Mười điều thiện ở trên đều là thiện của thế gian”, pháp thế gian, pháp thế gian là căn bản của Phật pháp. Thiện của thế gian cũng không thể học tốt thì làm sao có thể học Phật? Bạn thấy tịnh nghiệp tam phước, thiện thế gian này nên làm trước. Nó có ba điều: Điều thứ nhất chính là phước thế gian, phước báo trời người. Phước báo trời người nên thực hành từ trong Đệ Tử Quy, Cảm ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp. Bạn chỉ cần nỗ lực mà làm thì phước báu của bạn mỗi ngày mỗi lớn hơn, trí tuệ dần dần khai mở. Có nền tảng này bạn mới có thể vào cửa Phật. Điều thứ hai chính là vào cửa Phật: “Thọ trì tam quy, đầy đủ các giới, không phạm oai nghi”, là tiểu thừa. Từ tiểu thừa lại nâng cao lên, gọi là đại thừa. Đại thừa: “Phát tâm bồ-đề, tin sâu nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả”, tự hành hóa tha. Trình tự này nhất định phải biết, phải tuân thủ.

Phía dưới là Báo Ân Luận nói: “Phàm là hành thiện, đều có thể vãng sanh”. Mười điều thiện của thế gian có thể vãng sanh hay không? Có thể. Sanh vào cõi phàm thánh đồng cư, “nhưng cần phải thường xuyên niệm Phật hồi hướng, thì sẽ chuyển thiện thế gian thành nhân Tịnh độ”. Điều này nhất định phải hiểu, tu thiện thế gian, người thiện thế gian họ thường hay niệm Phật, họ đem tâm thiện, hạnh thiện của bản thân hồi hướng cầu sanh thế giới Cực Lạc. Lúc lâm chung cảm được A-di-đà Phật đến tiếp dẫn. Có lẽ chúng ta nói kinh Vô Lượng Thọ, đặc biệt nhấn mạnh phát tâm bồ-đề, họ không phát tâm bồ-đề. Chỉ dựa vào một chút hạnh thiện của thế gian, có thể vãng sanh hay không? Có thể. Chỉ cần họ tin tưởng, thế giới Tây Phương Cực Lạc thật sự có, thế giới Cực Lạc thật sự có A-di-đà Phật. Chính mình mong cầu sanh về thế giới Cực Lạc, thân cận A-di-đà Phật, tâm niệm này chính là tâm vô thượng

bồ-đề. Lời này không phải tôi nói, đây là đại sư Ngẫu Ích nói trong Di-đà Kinh Yếu Giải. Cho nên, người tu pháp thiện của thế gian, chưa tiếp xúc với Phật pháp. Rất nhiều người không biết chữ, chưa có cơ hội nghe kinh học giáo, nhưng họ gặp được thiện tri thức, gặp được bạn bè có học Phật. Nói cho họ biết thế giới Cực Lạc, họ liền tin tưởng, họ liền thật sự phát tâm, thật sự niệm, cầu sanh Tịnh độ. Lúc lâm chung tướng lành hiếm có, thật có thể vãng sanh.

Thiện thế gian, đây là dùng tam phước để nói. Thập thiện, cõi phàm thánh đồng cư. Thiện nhị thừa chính là: “Thọ trì tam quy, đầy đủ các giới, không phạm oai nghi”. Nhị thừa là Thanh văn, Duyên giác, họ vãng sanh sẽ sanh về cõi phương tiện hữu dư. Thiện đại thừa: “Phát tâm bồ-đề, tin sâu nhân quả, đọc tụng đại thừa, khuyến tấn hành giả”, sanh cõi thật báo trang nghiêm. Kết hợp với ba bậc vãng sanh phía trước, Bồ-tát là vãng sanh bậc thượng, nhị thừa là vãng sanh bậc trung. Cõi phàm thánh đồng cư, thiện thế gian vãng sanh. Rất rõ ràng, rất tường tận, đều là chánh tín, chân thật vãng sanh. Có nguyện vọng này, thật sự niệm Phật thì khẳng định được sanh. “Cho nên Phật thuyết các kinh, đều nói kèm theo thiện thế gian”, có thể nói, Phật thuyết kinh đại thừa, kinh tiểu thừa, đối với thiện thế gian thường nhắc đến, chúng ta ở thế gian này, ở thế gian này nhất định phải làm người tốt, không thể làm người xấu. Vì sao vậy? Làm ác thì quả báo ở trong ba đường ác, làm thiện thì quả báo là ba đường thiện. Phật không muốn thấy chúng sanh tương lai đọa vào ba đường ác, ngài không muốn thấy. Cho nên trong tất cả các kinh đều là khuyên mọi người đoạn ác tu thiện. Từ chỗ này chúng ta thể hội được lòng từ bi của Phật, từ bi vô tận, niệm niệm đều quan tâm chúng sanh.

“Nhưng thập thiện nghiệp này lại đặc biệt nói riêng một kinh, đó là kinh Thập Thiện Giới”. Để thanh tịnh ba nghiệp của thân, bốn nghiệp của miệng, ba nghiệp của ý. Giúp chúng ta đạt được ba loại thanh tịnh, thân thanh tịnh: không sát, không trộm, không dâm, thân thanh tịnh. Khẩu thanh tịnh: không nói dối, không nói thêu dệt, không nói ly gián, không nói ác độc. Ý: không tham, không sân, không si. Ba nghiệp thân khẩu ý thanh tịnh, “đây là tu trì căn bản vậy”. Cho dù bạn tu bất kỳ tông phái nào của đại thừa, bất kỳ pháp môn nào trong tám vạn bốn ngàn pháp môn cũng đều

phải lấy thập thiện làm nền tảng. Không có thập thiện, bạn không thể vào được cửa Phật. Cho nên nói, Phật pháp xây dựng trên nền tảng của pháp thế gian. Thiện thế gian, thập thiện nghiệp chính là thiện thế gian. Không có pháp thiện này thì bạn không thể cầu trí tuệ và phước báu viên mãn của Phật, điều này cầu không được. Nhất định phải có nền tảng này, nền tảng này chúng ta nhất định phải xem trọng. Ngày nay, trong Thập Thiện Nghiệp Đạo bao gồm Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, bao gồm cả Đệ Tử Quy. Đây chính là tam giáo hợp nhất, từ trên cơ bản thì nó dung hợp lại thành một, chắc chắn không thể xem thường, nhất định phải tôn trọng, hết lòng học tập. Dem ba gốc rễ học tập thật tốt, tương lai chúng ta vãng sanh khẳng định có hi vọng, chắc chắn có lòng tin.

Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta học tập đến đây.